

Seymour Hersh: Historie popírání

 infokurýr.cz/n/2023/12/29/seymour-hersh-historie-popirani

kurýr

29. prosince 2023

Předkládám překlad článku z platformy Substack, na které jej může číst pouze předplatitel. Seymour Hersh se vrací daleko do minulosti izraelských bombardování, kdykoli chtěli něčeho dosáhnout:

„Poprvé jsem přijel do Bejrútu více než rok po útocích z 11. září v New Yorku a Washingtonu, kdy bylo jasné, že muži, kteří tehdy měli na starosti Bílý dům – George Bush a Dick Cheney – se chystají odpovědět fanaticovi Usámovi bin Ládinovi tím, že půjdou do války proti sekulární vládě Saddáma Husajna v Iráku, která s 11. zářím neměla nic společného. Vedl jsem první z několika dlouhých rozhovorů se šejkem Hassanem Nasralláhem, šéfem Hizballáhu. Jeho šíitské milice vyvolávaly úzkost a strach na celém Blízkém východě i v oficiálním Washingtonu. První Nasralláhův vzkaz pro mě byl ten, který jsem už dříve slyšel od prominentního „ropného“ muže ze Středního východu: Amerika nezmění Irák, ale Irák změní Ameriku – navždy.

Tato cesta byla první z mnoha do Bejrútu a v příštích letech se konala další setkání s Nasralláhem, ale co mě nikdy nepřestalo děsit a deprimovat, byly pozůstatky 15leté občanské války, která nakonec zahrnovala Izrael a Sýrii, stejně jako různé politické strany a vojenské frakce uvnitř Libanonu. Bytové domy na obou stranách zelené linie, hlavní tepny, která rozdělovala křesťanskou a muslimskou komunitu, byly plné děr po kulkách a raketách, některé zalátané a jiné ne. Měl jsem evropské přátele, kteří žili v jedné z potrhaných budov, a bylo znepokojující je tam navštívit, jako bych byl v rozbombardovaném Berlíně po druhé světové válce. Ukázalo se, že izraelské bombardování, které v roce 1982 zničilo muslimskou společnost, bylo ospravedlněno falešným obviněním Izraele, že OOP se údajně

zaměřila na izraelského diplomata v Londýně. Izrael se svými bombami dostal, co chtěl: nucený exil předsedy OOP Jásira Arafata a více než 8 000 členů jeho rozbité armády do Tunisu.

Celá ta historie byla pro mě živá. Již dříve jsem psal o povýšeném postoji Henryho Kissingera – možná opovržení je lepší slovo – kvůli nedostatečnému pochopení role Organizace pro osvobození Palestiny (OOP), že jediným důležitým tématem Blízkého východu pro Bílý dům v té době bylo zadržet tamní ruský vliv. Arafat, jak Kissinger pohrdlivě poznamenal ve svých memoárech *The White House Years* z roku 1979, požadoval vytvoření „demokratického sekulárního státu“ v Palestině, „který by teoreticky umožňoval Židům, Arabům [muslimům] a křesťanům žít společně se stejnými právy.

Vražedně nepřiměřená reakce Izraele na útok Hamásu ze 7. října mě přivedla zpět k pracím Rashida Khalidiho, charismatického a velmi uznávaného profesora moderních arabských studií na Kolumbijské univerzitě. Khalidiho jsem trochu znal jako bývalého profesora University of Chicago, který byl jedním z mnoha tamních liberálních a dokonce radikálních akademiků, kteří se spřátelili s Barackem Obamou a jeho ženou, když tam učil na právnické fakultě. Obama mnohé z nich velmi chladně opustil během svého raketového vzestupu ze státního senátora do křesla amerického Senátu a na prezidentský úřad.

Khalidiho jsem znal mnohem lépe pro jeho akademické spisy a veřejná prohlášení o americkém odmítnutí být čestným zprostředkovatelem v neustálém konfliktu na Blízkém východě. Jeho novější klíčová studie boje OOP o přežití, *The Hundred Years' War on Palestine*, publikovaná v roce 2020, obsahuje z palestinského pohledu brutální analýzu toho, jak vůdci Izraele dosáhli svého cíle během míru v Camp Davidu v roce 1979, během jednání vedených prezidentem Jimmym Carterem. Tímto cílem, tvrdí Khalidi, bylo odložit „palestinskou otázku“ výměnou za to, že přiměje Izrael souhlasit s vrácením Sinajského poloostrova Egyptu a

fakticky tak odstranit Egypt z arabsko-izraelského konfliktu. Jak chytře píše Khalidi, tato dohoda „dokončila přesun Egypta ze sovětského do amerického tábora a zmírnila nejnebezpečnější aspekty konfliktu supervelmocí na Blízkém východě“.

Carterovy záměry ohledně osudu Palestinců možná mohly být ušlechtilé, ale široce chválená mírová smlouva, která se objevila, jak píše Khalidi, „signalizovala souhlas USA s nejextrémnějším vyjádřením izraelského popření palestinských práv“. Bylo to „uspořádání, které upevnila administrativa Ronalda Reagana“. Izraelský premiér Menachem Begin a jeho nástupci v pravicové vládnoucí straně Likud – Jicchak Šamir, Ariel Šaron a Benjamin Netanjahu – byli, napsal Khalidi, „nesmiřitelně proti palestinské státnosti, suverenitě nebo kontrole Západního břehu Jordánu a východního Jeruzaléma.“ Palestina patřila pouze židovskému lidu a „palestinský lid s národními právy neexistoval“.

Přesuňme se do pátku 4. června 1982: Khalidi byl na schůzce na Americké univerzitě v Bejrútu, kde posledních šest let vyučoval. Najednou začaly padat 2000 librové bomby, jasně z izraelských letadel. Nastala obvyklá panika, zda stačí shromáždit manželky a děti a dostat je do bezpečí. Neexistovala žádná předchozí varování před intenzivními útoky, které pokračovaly až do soboty na cíle v Bejrútu a na jihu Libanonu, který byl pevně pod kontrolou Hizballáhu. Následovala izraelská pozemní invaze do Libanonu. „Během obléhání,“ napsal Khalidi, „byly zničeny celé bytové domy a zdevastovány rozsáhlé oblasti v západní [muslimské] polovině již tak těžce poškozeného města. Při nejvážnějším útoku na arabskou metropoli od druhé světové války bylo zabito nebo zraněno téměř padesát tisíc lidí. Tento počet obětí předčil až americký útok na Irák v roce 2003.

Během deseti týdnů bojů, které skončily v polovině srpna 1982, bylo zabito více než 19 000 Palestinců a Libanonců, převážně civilistů, a více než 30 000 zraněno. Tři velké palestinské uprchlické tábory byly v následujících týdnech napadeny Izraelem nebo jeho libanonskými spojenci, včetně nechvalně známých táborů Sabra a Šatíla, kde byli povražděni uprchlíci. Izrael také zablokoval přeživším vodu, elektřinu, jídlo a palivo.

Byl to vražedný scénář, který se měl opakovat v Gaze o čtyřicet let později. Tehdy a nyní, píše Khalidi, Amerika byla pro Izrael zdroj zbraní, rad a peněz. Rozhodnutí z roku 1982 o invazi do Libanonu učinila izraelská vláda, uznává Khalidi, „ale nemohlo by být provedeno bez výslovné pomoci poskytnuté ministrem zahraničí Alexandrem Haigem nebo bez americké diplomatické a vojenské podpory v kombinaci s naprostou pasivitou arabských vlád.”

Khalidihovo kritika morálních a politických selhání Ameriky a arabských národů je podle mého názoru potvrzena jeho ochotou ve své knize tvrdě kritizovat vedení OOP za to, co nazývá „těžkopádné a často arogantní chování“, které významně nahlodalo lidovou podporu hnutí. Odvetné útoky OOP uvnitř Izraele, jak píše, „byly často namířeny na civilní cíle a viditelně udělaly jen málo pro podporu palestinské národní věci, pokud ji naopak nepoškodily“. Khalidi konkrétně obvinil vedení OOP z neschopnosti, „vidět, že intenzita nepřátelství vyvolaného jeho vlastním špatným chováním a chybnou strategií patřila k největším nedostatkům OOP během tohoto období“.

New York Times zveřejnily varovný esej Khalidihovo na své op-ed stránce osm dní po izraelské invazi do Gazy. Varoval Bidenovu administrativu, aby pečlivě zvážila nabídku bezpodmínečné podpory Izraele po útoku Hamasu 7. října.

„Naposledy,“ napsal Khalidi, „kdy prezident a jeho poradci zvolili nepředstavitelnou prohru, byla politika po 11. září, kdy rozpoutali dvě z nejničivějších válek v americké historii, které zničily dvě země a vyústily ve smrt půl milionu nebo více lidí a přivedly mnoho lidí po celém světě k hanobení Spojených států.

Khalidi se od té doby už neobjevil na stránkách Timesů a po pečlivém opětovném přečtení Khalidiho knihy ve mně zůstal nepochopitelný pocit, že izraelské bombardování Bejrútu v roce 1982 nebylo přímou reakcí na konkrétní akt agrese, jak tomu bylo u podzimní invaze do Gazy. Izraelské vedení tehdy jasně věřilo, že pouhá přítomnost často asertivního Arafata a jeho OOP ospravedlnila totální bombardování, ke kterému došlo.

Představovalo autokratické vedení Hamásu, které bylo tajně dotováno stovkami milionů z Kataru, s vysokými izraelskými znalostmi a souhlasem, v roce 2023 pro Izrael stejnou bezprostřední hrozbu jako Arafat v roce 1982? Pokud ne, byl casus belli nutný k ospravedlnění konce jakékoli další palestinské hrozby, jednou provždy?

V izraelských médiích se objevila řada příběhů o zpravodajství izraelských tajných služeb na vysoké úrovni, založené na odposleších a dalších technických zpravodajských informacích, které poskytovaly podrobnosti o plánech Hamásu na přeshraniční invazi do jižního Izraele po většinu minulého roku. Obávaný útok proběhl s překvapivě malým odporem a izraelské vedení v čele s Netanjahuem opakovaně ujistilo izraelskou veřejnost, že dojde k úplnému prošetření selhání

zpravodajské komunity adekvátně posoudit a předat tyto zprávy. Bylo také objasněno, že žádné takové vyšetřování se neuskuteční, dokud neskončí probíhající válka v Gaze.

Téma vyšetřování zmizelo z titulků, protože plánovaný útok na Gazu se změnil v krvavou městskou válku dům od domu, se stále narůstajícím počtem izraelských úmrtích v boji uprostřed nevýslovného počtu palestinských nevinných, kteří jsou jako v každé válce vedlejšími škodami válečného násilí.

Během posledních sedmi desetiletí jsem často psal o amerických tajemstvích a zůstaly mi dvě informace, které, když jsou umístěny vedle sebe, naznačují buď hrubou neschopnost izraelských politiků a generálů, kteří nyní vedou válku, nebo plán zatáhnout vedení Hamásu do útoku a války, kterou nemohl vyhrát.

V Izraeli bylo široce hlášeno, že bystrá, ostražitá důstojnice připojená k tamní vysoce utajované signální zpravodajské skupině, Unit 8200, začala loni v létě pozorovat a podávat zprávy o tom, co jasně byl výcvikový program Hamásu, jehož záměrem bylo najít způsob, jak proniknout do Izraele a zajmout vojenská rukojmí. Její zprávy nikdo nebral vážně a ona je zveřejnila. V místních i mezinárodních médiích se objevilo mnoho příběhů, přičemž oficiální vysvětlení sahají od – s tím prvním jen mírně přeháním – představy, že dotyčný důstojník je jen atraktivní dívka, až po myšlenku, že Hamás prostě nemá schopnost takovou operaci provést. To, co viděla, bylo prý jen cvičením možností.

Bylo mi nezávisle na tom v listopadu řečeno, když se problém s jednotkou 8200 vytratil, že americké vysoce utajované a vysoce výkonné satelitní kamery a senzory přinesly video z výcviku Hamásu, které izraelští představitelé odhalili. Americké video ukázalo, že Hamás připravil simulační kibuc, podobný těm, které byly 7. října vražedně napadeny, a výsledné video bylo doplněno dialogy.

New York Times byly později poskytnuty kopie původních zpráv jednotky 8200 a na titulní straně dospěl deník k závěru, že útočící jednotky Hamásu „postupovaly podle plánu“, jak bylo uvedeno v původních zprávách rozvědky jednotky 8200, „s šokující přesností.“ The Times také uvedly, že není „jasné“, zda Netanjahu, muž, který vedl válku, viděl také původní dokumenty Unit 8200.

Ve skutečnosti, jak mi tento týden řekl dobře informovaný izraelský zdroj, Netanjahu „viděl a četl“ hodnocení jednotky 8200 a v té době byl zpravodajskou pobočkou izraelské armády upozorněn, že jeho „schéma změny režimu se stávalo hlavním tématem interních diskusí na vysoké úrovni“ – očividně zachycené jednotkou 8200 – „v Hamásu, Hizballáhu a Íránu. A že urychlují plány na útok na Izrael ve víře, že izraelská armáda a veřejnost byly výrazně oslabeny politickým rozdělením a rozhořčeností.

Izraelský zdroj uvedl, že Netanjahu „je nyní zapojen do zoufalé poslední kampaně za udržení se u moci tím, že obviňuje armádu, Shin Bet a Mossad“ – dvě hlavní izraelské zpravodajské jednotky – „z toho, že před ním skrývaly informace“.

Před čtyřiceti lety jsem se dozvěděl při jednom citlivém příběhu pro New York Times, který se týkal nezákonné dodávky nervového plynu do Německa, domova Cyklonu B, že Netanjahu, tehdejší zástupce izraelského velvyslance v Americe, je ten, za kým se chodí ohledně nejtajnějších amerických zpravodajských služeb. (Psal jsem o amerických zpravodajských službách a přísně tajných satelitních fotografiích – součást projektu známého jako TALENT KEYHOLE – nebyly určeny ke sdílení se zahraničními vládami.)

V roce 1979 jsem opustil noviny, abych napsal knihu, ale Abe Rosenthal, výkonný redaktor listu, miloval příběhy, které přinášely zprávy a umožňovaly mi objevit se na titulní stránce novin, kdykoli jsem měl „zboží“. (Abe řekl ostatním, že je to jako získat mléko od krávy,

aniž bych krávu vlastnil. Můj názor byl, že dostávám příběhy do novin, aniž bych sám byl členem redakce. Fungovalo to, dokud Rosenthal neodešel do důchodu.)

Jakýkoli příběh týkající se Německa a smrtícího plynu byl obtížný a jeden starší reportér Timesů ve Washingtonu mi řekl, abych šel za Bibim. Zavolaal jsem a byl jsem pozván na setkání s ním na izraelské ambasádě v severozápadním Washingtonu pozdě v noci. Krátce jsem si popovídal s mužem, který byl bystrý a rychlý, a řekl mi, že se ozve. Příštího odpoledne mi do Timesů doručili velkou obálku, která obsahovala dvě velmi přísně tajné satelitní fotografie beden naložených nervovým plynem, které byly vyloženy někde v Západním Berlíně. Fotografie, které jsem nepoužil, byly důkazem, který jsem potřeboval, aby byl příběh zveřejněn. To, co dělali jiní reportéři v Timesech, nebyla moje věc, ale ta interakce mě znepokojovala.

V případě potřeby jsem sledoval informace z tajných služeb, abych získal příběh, který veřejnost potřebovala znát. Tehdy jsem věřil a stále věřím, že Bibi udělal vše pro to, aby se zvděčil Timesům, nejdůležitějším americkým novinám, protože v Izraeli viděl politickou cestu na vrchol a Times byly v této ambici zásadním přínosem.

Nezodpovězenou otázkou v tom všem je, proč nebyla otázka úmyslu Hamásu zaútočit, jak jej vyjádřila Jednotka 8200, patřičně vyhodnocena? Příliš málo zdrojů? Zalíbení v každodenních zprávách? Neschopnost? Nebo to bylo vědomé rozhodnutí dívat se jiným směrem? Ať už byl důvod jakýkoli, ti, kteří chtěli záminku k útoku na Gazu a vyhnání Gazanů, dostali, co chtěli.

Úvodní fotografie: *Občané pohřbívají těla Palestinců zabitých během války v masovém hrobě v úterý v Rafáhu v Gaze. / Foto Ahmad Hasaballah/Getty Images.*

Překlad: Jana Kunšteková

ZDROJ